

Rába György

KÉPTÁR, VAKSÖTÉTBEN

November végén borongós kövér Bologna városa
szakadatlan szakadt az eső a hódara
az átfutó *albergo* folyosóján hol szállásra akadtam
fekete kombinéban sellő mosolygott rám az eszemadta
odakünt a középkori közökön sikátorokon
egymáshoz hajolva fenyegetett a két ferde torony
mindjárt a falusi kislányra rogy a Garisenda és az Asinelli
s az árkádok alatt sem tudtam száraz menedékre lelni
gyerünk a képtárba keressünk fejünk fölé födelet
üdütsenek föl a Caraccik a helyi érzelmesek
soha ilyen szívesen ahogy a belépőjegy árát kifizettem
a rendészek meg derűsen tessékeltek beljebb menten
a küszöbön túl egyiptomi homály jégverem igazi
a falakat utoljára augusztus fűthette ki
a világitást be se kapcsolták az egy szál látogatónak
nappali éjszaka kiguvaszthattam szemgolyómat
a látvány körös-körül fekete hol lehetnek a kora barokk
a derék kismester Francia festette zenélő angyalok
ahová pillogok Raffaello égre sóvárgó Cecilijája
vagy a tisztos Guido Reni színes emlékező a mamára
kicsoda mondja itt meg ki az esendő s ki a szent
ki tölti meg tisztánlátással a kivilágítatlan jelent
duhajkodjon hát képzeletem korlátlan kedvére
pingáltam vigyorgó vicsorgó ágbogakat a sötétre
tucatszám sorjázott a meghökkentő egyszeri eset
homokórával szereltem föl a napkeleti bölcseket
közövel szögmérővel a magasságok órét
viharlámpával bizonyos szüzeket a sok dőrét
galambot ültettem a hóhér vállára hajában olajág
fölszerszámoltam díszelgő macskák csapatát
virágcsendéletet szagoltattam érdeklődő ölébvel
korhely halak magasra hágó disputáját idéztem fel
sárga eget kék szántót földön túli tónusokat
amit csak a szellem ecsetje ken föl szabad indulat
s a képcsöszök rémületére visongva bokáztam ki nevetve
ugyan mit tehettem fejvesztve rohantak a terembe
vörösbor mellett kockás abroszra könyökölve török
fejüket a rejtélyen ma is de én nem árulom el nekik